

НАДОМЕСТ НА ШТЕТА ВО СЛУЧАЈ НА НЕСРЕЌА ПРИ РАБОТА

I. Вовед

Формите за заштита на работникот на работното место се пропишани во Законот за заштита при работа¹. Од содржината на одредбите на овој закон може да се извлече заклучок дека на полето на заштитата на вработените, пропишани се современи правни решенија. Проблемот на заштита при работа е огромен, бидејќи несреќите на работа се многу чести, а некои од нив имаат и фатален исход, односно завршуваат со смртен исход.

Работодавачот е должен веднаш по приемот на работникот на работа да му ги осигура потребните услови за заштита на работата, а со кои се осигуруваат заштитата на животот и здравјето на работникот. Всушност треба да му овозможи запознавање со прописите од заштита при работа, а воедно е должен да оспособи работникот за работа на начин кој што осигурува целосна заштита на неговото здравје, се со цел да се спречи несреќа на работа.

II. Надомест на штета во случај на несреќа при работа кај работниците со склучен договор за работа

Несреќите при работа се многу честа појава, бидејќи од една страна свеста на работодавачите и на работниците за ризиците при работа е ниска, а од друга страна поради големата невработеност во Република Македонија, невработените прифаќаат да работат во опасни услови без адекватна заштита, само за да можат да осигураат средства за живот за себе и за своето семејство. Работниците кои што се во редовен работен однос, со потпишаниот договор за вработување, во случај на настапување на несреќа при работа остваруваат надомест на штета, заради повредата здобиена на работа, и тоа како од осигурителната компанија, доколку се осигурани, а исто така можат да ја надоместат материјалната или нематеријалната штета од работодавачот. Притоа, надоместот на штета следува поради целосно или делумно губење на работната способност и во тој случај се остварува право на инвалидска пензија, за работниците кои што се социјално осигурани. Покрај тоа, ако работникот доживее повреда на работа, или во врска со работата, има право и на паричен надоместок од работодавачот за настанатата штета, ако се исполнети два условия и тоа:

1. мора да постои субјективна или објективна одговорност на работодавачот и
2. работникот при работа не смее да биде невнимателен и не смее да работи без пропишаната заштитна опрема, односно не смее да се однесува спротивно со правилата за заштита при работа.

Ако работникот е одговорен за повредата при работа, работодавачот не е должен да му го исплати надоместокот на штетата. Доколку пак работодавачот е одговорен за настаната штета односно повреда, дури и кога работникот со своето однесување допринел за настанувањето на штетата, работникот има право на исплата на штета. Работодавачите воглавно својата одговорност за повреда на работникот на работното место ја осигуруваат во соодветното осигурувачко друштво, низ осигурување од граѓанска одговорност. Во тој случај, надоместот на штетата се проследува на соодветната осигурителна компанија, која врз основа на утврдената одговорност ја утврдува висината на штетата. Доколку работодавачот не го осигурал работникот заради граѓанска одговорност, надоместот на штетата може да се бара директно од работодавачот. Во тој случај судовите ја испитуваат субјективната одговорност на работодавачот за настапување на штетата во врска со несреќа на работа, или пак се испитува дали постои објективна одговорност на работодавачот за повреда на работникот при вршење на работните задачи, и овој вид на одговорност настапува независно на вината на работодавачот. Тоа е одговорност на работодавачите која што тој ја има само заради поседување на одредена опасна ствар која се употребува во процесот на работа, или пак за обавување на одредена опасна дејност.

Судската пракса изобилува со бројни случаи на надомест на штета за настапена несреќа при работата и најчесто како форми на остварување на надоместот на штета се: Надомест на штета за примарен и секундарен страв, поради последица од повреда на работата; натаму надомест на штета за душевна болка поради намалување на животна активност или нагруденост, и надомест на штета за душевна болка поради смртен исход. За обележување е дека првите форми на надомест на штета се лично право кое може да го остварува само оштетениот, а додека надоместот на штетата за душевна болка поради смрт може да ја остваруваат и блиските роднини на умрениот (родителите, законските и незаконските партнери, децата, браќата и сестрите, бабите и дедовците) ако живееле во исто семејно домаќинство и ако меѓу нив постоела трајна животна заедница. Потесните членови на семејството имаат право покрај надомест на нематеријална штета и на надомест на материјална штета.

Во нашиот правен систем со Законот за облигациони односи² е предвидена посебна форма на надомест на штета во вид на рента, популарен збор кој што има латинско потекло и која вообичаено означува приход од капиталот, имотот или земјишен посед и сл., но воедно е пропишано и постоење на надомест на штета во облик на рента во врска со настаната несреќа при работа, кога на работникот му е оштетено здравјето со повредата, и штета која настанала

поради смрт на работникот како давател на издржување на своето семејство, на родителите, како и на други лица кои според Закон или одлука на надлежен орган ги издржувал.

Законот за облигациони односи во Република Македонија ги познава следните облици на рента кои што се досудуваат во судската пракса:

- изгубено издржување, односно помагање како последица на смрт на давателот на издржувањето (член 183 од ЗОО)
- изгубена заработувачка (член 182 од ЗОО)
- трајно зголемување на потребите на повреденото лице (неопходна туѓа помош)
- уништување или смалување на можноста на натамошниот развиток и унапредување што е последица на потполната или делумната неспособност за работа, заради настанатата несреќа при работата.

Рентата во определени случаи може да се оствари заедно со претрпената нематеријална штета на основа на одредбите на Законот за облигациони односи и тоа во случаи кога постои барање на оштетениот, како и да се работи за штета која што е однапред познато дека ќе трае подолго и во иднина и таквиот облик на надомест на штета во конкретниот случај да претставува правична парична сатисфакција.

Во судската пракса поради намалување на животната активност и другите нејзини трајни облици, најчесто работниците бараат и надомест на штета во вид на рента. Таа се досудува на начин што се исплатува месечно однапред, ако судот поинаку не определи. Рентата може да биде досудена доживотно или на определено време. Во определени случаи рентата може да му се исплати на барателот во една вкупна сума³.

Доколку работникот е одговорен за настанатата несреќа (не користел средства за заштита при работа и сл.) при работата, работодавачот не е должен на работникот да ја исплати надоместот на штетата. Доколку пак работодавачот е одговорен за настанатата штета, односно повреда на работникот на работното место, тој е должен да ја надомести таа штета и тогаш кога работникот со своето однесување придонел за настапување на истата. Работникот има право на исплата на соодветен дел на штетата во зависност од неговиот придонес во настанувањето на штетата.

Работодавачот во секој случај одговара за повреди на работникот за време на несреќа на работа и без оглед на неговата вина, а тоа е одговорноста

која тој ја сноси заради поседување на опасна ствар или обавува опасна дејност. Станува збор за објективна одговорност.

Воедно, работодавецот одговара и за штетата која работникот ќе ја предизвика на поединци или на правни лица, а која настанала при несреќа во работата или во врска со работата. Во тој случај работодавецот ја исплатува штетата на третото лице, меѓутоа има право да бара од работникот надомест на извршената исплата, само ако работникот штетата ја направил намерно или од крајно невнимание.⁴ Слична одредба содржи и Законот за облигациони односи⁵ според кој за штетата што во работата или во врска со работата ќе му ја причини на трето лице, одговара работодавецот кај кого работел работникот во моментот на причинување на штетата, освен ако докаже дека работникот во дадените околности постапувал така како што треба да постапува. И според Законот за облигациони односи, работодавецот кој на оштетениот му ја надоместил штетата што работникот ја причинил намерно или со крајно невнимание, има право од тој работник да бара надомест на платениот износ, односно има право на регрес за небрежно предизвикување на штета на трето лице за случај на несреќа при работа (штета предизвикана со обично невнимание), работодавачот нема право на регрес.

III. Надомест на штета во случај на несреќа при работа кај непријавени работници – “работници на црно”

Секое пазарно ориентирано стопанство, заради успешно стопанисување бара разни пофлексибилни форми на ангажирање на работната сила. Во услови на зголемената економска активност во одделни стопански гранки (а особено во градежниот сектор во Република Македонија), нагласена е потребата за изнајдување на нови форми на ангажирање на работната сила во овие области. Тоа пак резултира со се помасовна ангажирано на работници во нелегални форми, што создава тешкотии во заштитата на оваа категорија на работници, како дел од нашата економска и социјална стварност. Токму затоа, истражувањето на овој аспект на надоместување на штетата во случај на несреќа при работа на непријавен работник, преку судската пракса, треба да се посматра како средство за промовирање на недостатокот на економските и социјалните права на непријавените работници во услови кога во општеството имаме висок процент на невработена работна сила.

Намерата ми е стручната и севкупната јавност во Република Македонија да се запознае со проблемот на непријавените работници, нивната незаштита при работа и да се укаже на потребата за обезбедување на соодветна правна рамка за регулирање на заштита на така наречените повремени работи или со обичниот јазик кажано “работа на црно”. Овие работници, не можат да бидат подведени под познатите законски форми (договор за дело, работа на определено време, работа на повремени работи и слично), со што би се гарантирално адекватен работен развој и заштита на основните работнички права за оваа категорија на работници.

За разлика од работниците кои се договорно поврзани со својот работодавач „работниците на црно“, односно тие што не се пријавени од страна на работодавачот се оневозможени да ги остваруваат основните права поврзани со пензинско, здравствено и други социјални права предвидени со законот и се незаштитени во случај на несреќа при работа ⁶.

Проблемот го заслужува целосното внимание на правничката и другата граѓанска јавност заради два важни аспекти и тоа:

1. Големата бројка на непријавени работници во Република Македонија без платено пензиско осигурување, е условена со високиот процент на невработеност и тешката економска ситуација кои ги тера работниците да прифатат ваков вид нелегално вработување. Притоа, во праксата е присутен случај кога работникот прифаќа тешка и опасна работа без заштита за случај на несреќа при работа.
2. И другата исто така важна заштита на јавниот интерес на државата Република Македонија поради неприбирање на значајни средства на државниот буџет преку ненаплатување на доприноси за социјално и здравствено осигурување и осигурување за заштита на животот и здравјето на работниците во случај на несреќа при работа.

IV. Определување на поимот на непријавени работници, односно “работници на црно”

Најопшатата дефиниција на оваа категорија на работници е работа без договор за работа, а која ја обавуваат надвор од семејството или семејството на нивните родители, односно семејството на нивните деца, односно работа надвор од сродството по права линија. Сите останати случаи на ангажирање на работа претпоставуваат регулирање на односот со склучување на соодветен договор, во кои се наведуваат сите битните детали за работата за која што ќе се извршува. Во зависност од видот на работата тоа може да биде договор за дело, договор за привремени и повремени работи, договор за стручно оспособување.

Генерално, работата без пријава на работникот, без социјално и здравствено осигурување, секогаш е работа на црно. Меѓутоа, има многу ситуации кога работодавачот потпишува договор со вработениот, меѓутоа, не го пријавува во државните фондови за социјално и здравствено осигурување, со што работникот се лишува од значајни бенифиции, а и државата се лишува од значајни парични обврски за работодавачот, кој што би биле основа за потполнување на нејзиниот буџет. Постои случај кога работникот е пријавен, а работодавачот сепак не му ги плаќа придонесите, или тоа го чини нередовно (макар да ова е само законски прекршок).

Во праксата често пати се случува работодавачите при ангажирање на работна сила се договараат со ангажираните работници и наоѓаат навидум заедничко прифатливо решение, а тоа е: се договара износ на плата прифатлив за работникот, но работодавачот плаќа придонеси само на еден многу мал дел на плата, а останатата плата ќе се исплаќа во кеш. На овој начин работодавачите штедат на порезите и придонесите, кои што би требало да ги платат на државата, бидејќи тие се пресметани во процентот за личната плата на работникот.

Меѓутоа, и покрај тоа што ваквиот начин на договарање меѓу работодавачите и работниците е прифатлив за двете страни, бидејќи работникот има здравствено осигурување и за определена сума на средства му тече работен стаж, ваквиот ангажман има и лоши страни. Прво, работодавачот не е договорно врзан да го исплаќа делот во кеш и не може тоа да се оствари и во постапка пред суд и еден ден едноставно може да каже дека нема да ти ги даде тие пари, а ти не можеш да уживаш никаква судска заштита за тоа. Понтаму, ускратен е работникот и за придонесите за пензија, што значи дека еден ден пензијата ќе му биде помала. Натаму, ако сака да земе кредит, банката може да ти одобри кредит, толку колку што можеш да го покриеш со делот од платата која ти е уредно пријавена.

Од работата на црно има штета и државата, како што е веќе изнесено, бидејќи не се собираат порезите и придонесите. Се губат значајни средства за буџетот особено во топлите годишни времиња кога граѓаните најчесто ги уредуваат своите домови, ги освежуваат своите фасади, градат нови куќи, се градат заеднички колективни, станбени и деловни згради и слично. Во процесот на формирање на нашето законодавство и негово усогласување спрема меѓународните стандарди предвидено е оваа работа да се сведе на минимум, меѓутоа, законите треба да ги спроведуваат самите граѓани. Токму затоа треба да се потсетат граѓаните дека према сега важечките закони на Република Македонија за обавување на нерегистрирана дејност се предвидени и казни, а токму заради тоа и граѓаните треба да водат сметка за тоа кои им пружа фасадерски, зидарски и слични услуги, а отпосле да проверат дали извршителот

на услугите е регистриран за таква дејност. Нелегалното обавување на дејност не се смета работење за сопствени потреби, за семејна, пријателска или комшиска помош, ако се обавува без плаќање или друга материјална корист, туку само ако се обавува редовно. Најголем број на пријави најчесто се однесуваат на работа во градежништвото што е надлежност на градежната инспекција.

Најголемиот број на смртни исходи, тешки несреќи во изминатиот период во Република Македонија се случува на градилиштата, во индустријата, во рудниците, во сообраќајот и слично. Само од почетокот на 2013 година според податоците на Министерството за труд и социјална политика, погинале 36 работници, од кои голем дел се всушност работници на црно, ангажирани во градежните фирми. Меѓу најчестите причини за тешките повреди и смртните последици на работникот се веќе традиционално необезбедена работа на висина, неприписно монтирање на скелињата, неносењето заштитен опасач на работа на висина и слично. Во случај на несреќа при работа работниците кои што имаат договор за работа, штетата ја остваруваат со побарување од државните фондови и тоа здравствените и пензиските фондови. Работниците кои што се непријавени, а доживуваат несреќа при работата водат судски постапки за надомест на штета и тоа кога тие лично ќе добијат тешки телесни повреди при вршењето на работата, или пак во случај на смртен исход на работникот, парниците ги поведуваат членовите на нивното семејство. Но со оглед на тоа што нивното ангажирање е без договор за работа, не се плаќаат за нив придонеси, разни даноци, плаќање на локални и комунални такси. Во овој случај не само што е оштетен државниот буџет, туку и работникот лично не може да оствари надомест на штета, кога ќе настане штетен настан предизвикан од несреќа при работа.

Проблемот на незаштитата на работниците кои се непријавени е огромен, бидејќи како што веќе изнесов, несреќите при работата се многу чести, а некои од нив имаат и фатален исход. Свеста на работодавачите и на вработените од ризикот за работа е многу ниска, а поради општата криза незапосленоста, луѓето прифаќаат да работат и во опасни услови, без да имаат соодветна заштита, само за да осигураат плата за нив и нивното семејство. Многу често работниците кои што работат на по живот опасни работи, работат на црно и не се осигурани во случај на несреќа, така да по несреќата тие и нивното семејство се соочуваат со дополнителни проблеми, како да се наплати надомест на штетата. Исто така, поради повреда на работа и како последица на губењето на работните способности, работниците кои работат на црно не се стекнуваат и со право на инвалидска пензија со полн износ, како што е тоа случај со работниците кои што се социјално осигурани. За тоа бележиме различни случаи на судската пракса кои ќе бидат дадени во прегледот на судската пракса на крајот од овој текст.

V. Судска пракса во врска со надоместокот на штета во случај на несреќа при работа на непријавен работник

Веќе е истакнато дека Законот за работните односи гарантира надомест на штета кој што работникот ќе ја претрпи во случај на несреќа при работата само доколку работникот има склучено договор за работа. Во случај на претрпување на штета од работник кој што е ангажиран а не е пријавен, односно нема склучено договор за работа, судската пракса единствено бележи случаи на надомест на штета според одредбите на Законот за облигациони односи доколку работникот работи со опасен предмет или дејноста која што ја врши претставува опасна дејност⁷. Одговорноста на штетата од опасна ствар или опасна дејност е објективна одговорност, бидејќи се одговара без оглед на вината. За штетата одговара сопственикот на опасната ствар или работодавачот како организатор на опасната дејност. Сопственикот на подвижни и неподвижни предмети чија што положба и потреба, околности, особини и само нивно постоење претставува зголемена опасност за штета на околината.

Штетата настаната во врска со опасната ствар, односно опасната дејност потекнува од таа ствар, односно од таа дејност, а само по исклучок ако се докаже дека тие не се причината за настапувањето на несреќата за работникот при работа. Во овој случај за вината не се расправа, бидејќи таа е елемент на субјективна одговорност на штетата, и во случајот станува збор за објективна одговорност. Непријавените работници поставуваат тужбени барања во кои тврдат дека претрпеле штета во текот на работниот процес кога работеле со опасен предмет, или при вршење на опасна дејност и надоместот на штетата го побаруваат според одредбите на ЗОО. Во тој случај судовите изведуваат докази со цел најпрво да се докаже дали постои штета, дали таа настанала во врска со штетниот настан при обавување на работата, која е опасна, односно дали настанала со опасен предмет, а причинската врска во тој случај се претпоставува. Тужениот може да докаже дека штетата потекнала од причини кои се наоѓаат надвор од стварта чие дејство не можел тој да го спречи⁸. Најчесто тужените работодавачи тоа и го чинат пред судовите. Нашиот Закон за облигационите односи, кој е во сила предвидува услови кои исклучуваат одговорност на работодавачот, а тие услови се однесуваат на виша сила односно причина надвор од стварта чие што дејство не можело да се предвиди, ни да се избегне, ниту можело да се отстрани. Како пример за опасни ствари за кои постои одговорност се следните:

- опасен ствар со недостатоци,
- опасна ствар од штета од животни,
- опасна ствар е штета сторена во градежништвото и

- опасна ствар од возила во движење.

Па така, судската пракса бележи одговорност за штета предизвикани од моторни возила⁹ и тоа: ако возилото е во движење, ако е извор на сообраќајна незгода и таа да се случила при употребата на тоа моторно возило од страна на непријавениот работник во вршење на работата која што му била доверена од работодавачот.

Сите овие ситуации биле предмет на тужбени барања на оштетени во постапка пред судовите во Република Македонија, па така за штетата која што непријавениот работник ќе ја претрпи во врска со работата, со опасен предмет, одговара неговиот сопственик, а за штета претрпена од опасна дејност, во тој случај за штетата која што работникот ќе ја претрпи вршејќи ја таа дејност, одговара лицето кое што е сопственик на опасната дејност или претприемачот на таквата дејност¹⁰.

Сопственикот на опасната дејност или на опасниот предмет може да се ослободи од одговорноста за настанатите штети ако докаже дека истата се случила поради виша сила или со исклучиво дејство на оштетениот. Во Законот за облигационите односи¹¹, се обработени сите случаи за ослободување од одговорноста, но во овој момент е во наш интерес да укажеме на случајот на регулираната т.н. „поделена одговорност“, кога оштетениот и самиот делумно придонел за настанување на штетата. Во таков случај имателот на опасната ствар или сопственикот на опасната дејност, делумно се ослободува од надоместување на причинатата штета во границите на придонесот на оштетениот непријавен работник за настанување на штетата. Притоа, не се бара вина на оштетениот, туку од значење е само дека тој делумно придонел при настанување на штетата, односно не се придржувал кон некои правила за заштита при работа, иако работодавачот овозможил да се користи со нив, тој сепак не се користел.

Остварувањето на заштита од несреќа при работа и остварување на надомест на штета во случај на повредување или фатален исход по непријавен работник, постапките пред судовите се долги и исцрпувачки како за самиот работник, така и за членовите на неговото семејство. Оттука, потребно е оваа заштита да се превенира со соодветна законска рамка. Токму затоа синдикалните организации во Република Македонија и сите други форми кои учествуваат во уредувањето и контролата на Националната политика за заштита на работниците при работа, здравствена заштита, социјалната заштита и слично, би требало што повеќе да се бават со проблемот на непријавените работници, со работата на црно, бидејќи е загрозено здравјето на работниците, нивниот живот, нивната безбедност на работа. Потребна е зголемена контрола за намалување на обемот на работата на црно во Република Македонија. Нашата земја навистина ги има ратификувано сите Конвенции на Меѓународната организација на трудот

и тоа: Меѓународниот пакт за економски, социјални и културни права, како и Европската социјална повелба, па заедно со домашното законодавство овозможуваат добра заштита на работничките права. Меѓутоа, сепак овие домашни и меѓународни гаранции се однесуваат најчесто на легално вработените работници. За непријавените работници, во случај на несреќа при работа, треба да се предвидат законски гаранции дека штета мора да им се исплатува, ако обавувале работни задачи исти како и пријавените работници.

VI. Одлуки на Врховниот суд на Република Македонија.

„И покрај тоа што помеѓу прво и второтужениот не бил склучен писмен договор за работа, второтужениот како работодавач одговара за штетата што второтужениот им ја причинил на тужителите согласно член 157 од Законот за облигационите односи“.

Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија Рев.бр.1237/07 од 26.11.2008 година.

„Доколку работниот однос не е заснован во смисла на член 13 став 1 од Законот за работните односи, тужителката нема својство на работник, нити пак тужениот на работодавач, поради што не може да се примени одредбата од член 159 став 1 од Законот за работните односи. Основот за одговорноста за надоместокот на штетата може да се остварува во рамките на објективната одговорност „постоење на предмети или дејности од кои произлегува зголемена опасност за настанување на штета на околината без оглед дали постои вина кај штетникот“.

Решение на Врховниот суд на Република Македонија под Рев2.бр.1001/2011 од 20.03.2013 година.

„Одговорноста на работникот во случајот мора да се цени во корелација на одговорноста на работодавачот кој за отстранување на ризикот по работниците треба да се однесува со должно внимание не само да го организира работниот процес, туку и да го контролира начинот на кој се одвива истиот и да ја пружи потребната заштита на работниците.

....За судот од важност е да се утврди дали раководителот дозволил да се одвива процесот на работа на начин што исклучува секаква одговорност на тужениот за несреќениот настан, дотолку повеќе што се работи за високо ризична работна задача што налага по критичен однос на конкретниот настан, со образложени и јасно поткрепени причини за решителните факти во врска со штетата на работникот“.

Решение на Врховниот суд на Република Македонија **Рев2.72/12 од 29.11.2012 година.**

„Тужителот при извршувањето на работните задачи на работно место кај тужениот тешко се повредил и се здобил со тешка телесна повреда, а за истата вината е на страната на тужениот, со оглед на непреземените мерки за заштита на работникот, тој е должен да ја надомести материјалната и нематеријалната штета на работникот, согласно член 200 од Законот за облигационите односи, независно од тоа што работникот веќе примил штета од колективното осигурување“.

Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија **Рев.бр.335/2008 од 11.02.2009 година.**

“При утврден факт дека тужениот предизвикал штета на трето лице, управувајќи моторно возило за службени потреби, предизвикал сообраќајна незгода поради неприлагодена брзина на движење на возилото према атмосферските прилики и состојбата на патот, влажен и лизгав коловоз, за што со правосилна пресуда бил осуден за кривично дело сторено од небрежност, тужениот работник нема обврска да му го исплати износот предмет на овој спор во вид на регрес, затоа што штетата не ја причинил намерно нити од крајно невнимание.”

Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија **Рев.бр.1459/2010 од 01.12.2011 година.**

“Тужителот има свој допринос при здобивањето на повредата и дека неговиот придонес е 50% од вкупниот износ на причинетата штета, а неговиот допринос се состои во тоа што тужителот знаел што може да се случи со дополнителното оптеретување, бидејќи и претходно имал болки во половината, а до повредата дошло поради обично невнимание”.

Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија **Рев.бр.1494/2008 од 19.11.2009 година.**

“На тужителот му е причинета штета со нарушување на неговото здравје, а за настанување на истата постои субјективна и објективна одговорност на тужениот. Металната скала висока 3 метри, на која се качил тужителот за да ја изврши работната задача – поставување кабел, сама по себе не е опасен предмет во смисла на член 150 од ЗОО. Но, во случајот работната задача работникот можел да ја изврши, исклучиво со качување на скалата висока 3 метри, со необезбеден квалитет и непревземање на други мерки за нејзина стабилност, па таа претставува опасен предмет, а вршењето дејност на висина од 3 метри опасна дејност. Поради тоа, за штетата која настанала со падот на работникот во овие околности, одговара тужениот во смисла на член 159 и 160 од ЗОО.“

Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија **Рев2.бр.1001/2010 од 21.06.2012 година.**

С у д и ј а

д-р Милка Ристова

АИ

- 1 Закон за заштита на работа (Службен весник на РМ бр.13/98)
- 2 Закон за облигациони односи (објавен во Службен весник на РМ бр.18/2001)
- 3 Член 177 од ЗОО
- 4 Види член 103 став 1 од Законот за работни односи.
- 5 Види член 157 од Законот за облигациони односи (Службен весник на РМ бр18/01)
- 6 види член 60 до член 63 од Законот за работните односи, член 60 до член 62 од Законот за работни односи – пречистен текст („Службен весник на РМ“ бр.80/03 од 15 декември 2003 година).

7 Види член 159 до член 162 од Законот за облигациони односи („Службен весник на РМ“ бр.18/2001).

8 Види член 163 од Законот за облигациони односи.

9 Види член 178 од Законот за облигациони односи.

10 Види член 160 од ЗОО

11 Види член 163 од ЗОО